

VOORDE, Urbain van de (Blankenberge 27 oktober 1893 – Leuven 16 juli 1966).

Was de zoon van een notarisklerk, deed middelbare studies (moderne humaniora) te Blankenberge en te Brugge, waar hij leerling was van **Julius Pée** en **Hendrik J. van de Wijer**. In 1915 werd Van de Voorde leraar te Oostende, in 1917, door toedoen van **Hippoliet Meert**, ambtenaar bij het ministerie van justitie te Brussel. Na zijn militaire dienst (1919-1920) werd hij opnieuw rijksambtenaar, eerst bij de Dienst voor Oorlogsschade, vanaf 1925 (onder **Camille Huysmans**) bij het ministerie van kunsten en wetenschappen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij vast medewerker aan *Westland* en publiceerde hij occasioneel in *De Vlag*. In september 1944 werd hij wegens culturele **collaboratie** uit zijn functie ontzet. Van 1947 tot 1952 was hij rubriekleider kunst en letteren bij het dagblad *De Standaard*, waaraan hij tot zijn dood bleef meewerken.

Van de Voorde behoorde, zoals vele letterkundigen van zijn generatie, tot de sympathisanten van het **activisme**; in december 1915 ondertekende hij de zogenaamde Zeven Punten van de **Jong-Vlaamse Beweging**. In de letterkunde debuteerde hij als dichter, doch hij oefende in den brede vooral invloed uit als criticus en essayist, zowel door bijdragen in *De Stem* (het tijdschrift van Dirk Coster), de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* en, na de Tweede Wereldoorlog, *De Standaard* (onder meer onder het pseudoniem van Sirius), als door gebundelde opstellen en studies in boekvorm over literatuur en cultuur van zijn tijd, over literaire figuren zoals **Guido Gezelle** (1926, 1930), **Charles de Coster**

(1930), Karel van de Woestijne (1934), Ruusbroec (1934), en over Vlaamse schilders zoals Albert Ser-
vaes (1943), W. van Overstraeten (1956) en R. Slab-
binck (1962). In 1930 deelde hij met Gerard Wal-
schap de Eeuwfeestprijs voor Vlaamse letterkunde;
voor het tijdperk 1931-1935 werd hem de vijfjaar-
lijkse staatsprijs voor kritiek en essay toegekend.
Als chroniqueur schreef hij met niet onomstreden
gezag over Vlaamse en Duitse literatuur en over
plastische kunsten; daarbij verdedigde hij de 'eeu-
wige kunst' tegenover de vormexperimenten der
expressionisten en experimentelen in de literatuur
en der abstracten in de schilderkunst. Zijn strijd-
bare Vlaamse overtuiging inspireerde mede zijn
verdediging van de nationale waarden in de kunst
(*Charles de Coster en de Vlaamsche Idee*, 1930; *Frank-
rijks dubbele ziel*, 1943; *De nationale traditie in onze beel-
dende kunsten*, 1944) en leidde nog in 1965 tot zijn
kandidaatstelling op de **Volksunielijst** voor de Ka-
mer te Brussel.

LITERATUUR: L. Sourie, *Mens en kunstenaar*, I, 1955, p. 163-
183; – J. Florquin, *Ten huize van*, VII, 1971, p. 68-99; – G. Dur-
nez, *De Standaard. Het levensverhaal van een Vlaamse krant*,
2 dln., 1985-1993.

ILLUSTRATIE(S), zie: Lambert Swerts.

LUDO SIMONS*